

af Strfl. § 296, i hvilken Henseende navnlig kan anføres en Højesteretsdom af 27de November 1878, ved hvilken den Gjendomsbestadigelse at slaa en Dørhylde ind paa anden Mand's Grund ikke blev anset for at være Genstand for offentlig Forsølgning (H. R. T. 1878, S. 630). En Vending er til det nævnte Djemebs Opnaaelse altsaa nødvendig.

Medens de ydre Betingelser for offentlig Paatale i mindre Boldsfager antages at kunne passende fastsættes som her foran angivet, vil man med Hensyn til Grundvilkåret, Sagesløsheden, vistnok være bedst tjent med at benytte den Begrebsbestemmelse, som Fdg. 4de Oktober 1833 § 6 gav. En saadan Fremgangsmaade medfører en dobbelt Fordel: den formelle, at man efter at have givet Begrebsbestemmelsen paa eet Sted af Teksten kan anvende det korte Ord „sagesløs“ i det følgende, og den reelle, at de, der skulle anvende Loven, have en mer end trediveaarig Domspraksis at støtte sig til. Det vil maasse være ganske nyttigt, ogsaa til rigtig Opfattelse af de paa dette Punkt foreslaaede Vendinger, her at anføre nogle Domstilsælde med Hensyn til Anvendelsen af den nævnte Lovbestemmelse:

Nogle Stenbrydere ved Fakse anfaa en Opshynsmand for Skyld i, at Brydelønnen var bleven nedsat. Da Opshynsmanden kom ind i en Krostue, hvor de opholdt sig, holdt en af dem sin kuyttede Haand lige under Næsen paa Opshynsmanden, uden at slaa ham. Da Opshynsmanden (med et Stød eller med et Slag) fjernede Stenbryderens Arm, slog denne og hans Kammerater løs paa Opshynsmanden. Opshynsmanden blev anset som sagesløs. (S. U. 1852 S. 216).

Paa Vejen fra Forligskommissionen, hvor to Mænd havde været i Anledning af en mellem dem opstaaet Retsstrid, gif den ene hen til den anden, og de fulgtes et Stykke Vej, samtalende om Sagen. Ordskiftet førte til, at den ene brugte et Udvemsord til den anden. Derpaa slog denne ham. Førstnævnte blev da ikke anset som sagesløs. (S. U. 1857 S. 519).

En gift Kone blev truffen af Manden i et Karlekammer under Omstændigheder, der vakte og vare skiftede til at vække hans

Mistanke om hendes Trostæb. Manden tilføjede hende Slag. Hans Mistanke bestræftedes ikke ved det i øvrigt oplyste. Konen fandtes da at være sagesløs. (S. U. 1859 S. 372).

En Skorstensfejerjvend, der paa et Værtshus i Kalundborg spottende havde opfordret en Møllerlærling til at give ham (Skorstensfejeren) en Kusning, og som derefter, da han kom uden for Værtshuset, blev slaaet af Møllerlærlingen, ansaas som sagesløs. (S. U. 1856 S. 787).

En Mand, der en Aften havde været i Skænderi med en Skomager paa et Værtshus og senere paa Aftenen ved et tilfældigt Møde paa Gaden blev slaaet til Jorden af denne, fandtes at være sagesløs. (S. U. 1860 S. 393).

En Arbejder, der led af en ham ledende Arbejders Fortælling om en Ordstrid med en Vægter, sagde: „Skal vi nu have mere af den Snaf“, og derpaa af denne blev overstænket med Svovlhyre, ansaas som sagesløs. (S. U. 1859 S. 787).

En Møllersvend havde drillet en anden Møllersvend. Denne gav ham et kort Svar og sagde til en Tredjemand, at han vilde prygle første Møllersvend. Tredjemanden fortalte dette til første Møllersvend. Ved et tilfældigt Møde et Kvartér derefter rettede anden Møllersvend det Spørgsmaal til første, om han endnu vilde slå ham. Første Møllersvend, der var ved at tappe Öl af en Tønde, svarede ja, uden at gøre Mine til at slaa. Saa slog anden Møllersvend ham i Hovedet med et Villedjærn. Første Møllersvend blev anset som sagesløs. (S. U. 1863 S. 304).

En Væver fandt sin otteaarige Søn liggende beruset ved et Markled. Da han fik at vide, at det var en Karl, der havde givet Barnet Brændevin, gif han hen i den Gaard, hvor Karlen tjente, og tildelte ham Slag. Karlen blev ikke anset som sagesløs. (S. U. 1865 S. 540).

Grenserne mellem sagesløs og ikke sagesløs kunne for øvrigt efter Sagens Natur ikke træffes uden ved et i hvert enkelt Tilfælde anstillet Skøn; men naar de Tilfælde af mindre Vold mod sagesløs Person, som skulle paatales af det offentlige, indskrænkes til dem, der tillige have de foran